

ע"פ 3834/20 - אליהו קלפון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 3834/20

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' וילנر

המערער: אליהו קלפון

נגד

המשיבת: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת גזר דין של בית המשפט המחויז
בנכורת בת"פ 29740-06-18 מיום 26.2.2020 ומיום
23.4.2020, שניתנו על-ידי כב' השופט ח' סbag

תאריך הישיבה: ט' באיר התשפ"א (21.4.2021)

בשם המערער: עו"ד אבי מוסקוביץ

בשם המשיבת: עו"ד נגה בן סידי

פסק דין

השופט י' וילנר:

עמוד 1

1. ערעור על ההחלטה דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ח' סבאג) ב- מיום 26.2.2020, בגין הורשע המערער בביצוע עבירה של חבלה בכונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עוד נסוב הערעור על גזר הדין מיום 23.4.2020, שבמסגרתו נגזר על המערער, בין היתר, 8.5 שנות מאסר בפועל, וכן הופעל במצטבר מאסר על תנאי בגין 12 חודשים שנגזר עליו בגין הרשעה קודמת.

עיקרו כתוב האישום

2. ביום 13.6.2018 הוגש נגד המערער, יליד 1964, כתוב אישום, בגין נתען כי ביום 16.5.2018, בסמוך לשעה 11:00, הגיע המערער לቤת עסק בשדרות תל חי 88 בקרית שמונה (להלן: בית העסק) כשבישותו רובה DIG טען בחוץ צלצל בעל ראש משולש (להלן: חז הקלשן או החץ), שבו כוונתו לפגוע בקרבן שעשה שם. זאת, על רקע סכוסך שפרץ בין השניים קודם לכן. לפי הנתען בכתב האישום, המערער ירה חז בפניו של הקרבן ממרחק קצר, ונמלט ממש מיד לאחר מכן.

החז שנורה נגע בלחיו הימנית של הקרבן, וכחצאה מכך נגרמו לו חתכים בלשון, בשפה ובחניכים; פגעה בעמוד השדרה הצווארי; ושברים במספר שניים, כאשר אחת מהשניים אף הגיעו לאחת מריאותיו. הטיפול בקרבן כלל, בין היתר, ניתוח בהרדמה מלאה, במהלךו חולץ החץ מפניו; תפירת פצעיו; הוצאה השן מהריאה; אשפוז במשך חמישה ימים במחלקה לטיפול נמרץ, ולאחר מכן העברת להשגחה במחלקת אף אוזן גרון. נכון כל האמור, הואשם המערער בביצוע עבירה של חבלה בכונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

עיקר ההחלטה דין

3. בהכרעת דין, בית המשפט המחוזיקבע תחילת כי הוכח לפני שהקרבן אכן הותקף באמצעות חז קלשן במועד ובמקום שנטענו בכתב האישום. ההחלטה דין נסבה בעיקרה, אפוא, על שאלת זהותו של המערער כimbus התקיפה, וזאת על סמך ראיות נסיבותות שהציגה המשיבה לעניין זה. בית המשפט המחוזי ציין כי יש לבדוק ראיות אלה בהתאם למבחן התלת-שלבי שנקבע בפסקה לבחינת ראיות נסיבותות.

4. בשלב ראשון, בחר בית המשפט המחוזי כל ראיולוגפה. קבוצת הראיות הראשונה אליה הפנה בית המשפט המחוזי כללה סרטונים מצלמות אבטחה מארבעה מקומות שונים (להלן: הסרטונים) אשר תיעדו לכואורה את המערער החל מרגע יציאתו מביתו בסמוך לשעת התקיפה, דרך הגעתו לבית העסק, וכלה במנוסתו מאוחר בבית העסק לאחר ביצוע התקיפה.

תחילת הפנה בית המשפט המחוזי לסרטונים שבהם נראה דמותו של המערער, כפי שאישר המערער עצמוו, ואשר צולמו מצלמות אבטחה שהיו בبيתו ומצלמה נוספת נספפת מבית עסק סמוך לבית העסק שבו בוצעה התקיפה (להלן: קבוצת הסרטונים הראשונה). לאחר מכן, השווה בית המשפט המחוזי בין דמות זו, על בסיס מאפייניה החיצוניים, לרבות בגדייה, ובין הדמות הנראית הסרטוני מצלמות אבטחה אחרות, הממוקמות בבית העסק ובבית מגוריים סמוך לו (להלן:

קובצת הרטונים השנייה), וזאת לאור ההחלטה המערער כי הדמות הנראית בסרטונים אלה היא דמותו שלו, ולנוכח טענתו כי הוא לא נכח בזירת התקיפה או בקרבתה במועד ביצוע העבירה. בהמשך לכך, בית המשפט המחויזי הסיק כי לאחר נקיטת כל זהירות המתבקשת "ניתן לקבוע בנכלה, ולא כל מאמץ מיוחד כי, הדמות שבסרטוני מצלמות האבטחה, היא דמותו של הנאשם" (ההדגשות הוספו, ו.ו.).

5. את זהוי המערער כדמות המופיעה הסרטונים, ובתווך כך גם כמבצע התקיפה, תמן בית המשפט המחויזי גם בריאות נוספות (להלן: הראיות הנוספות), ובهن עדויות של עדים שזיהו את המערער הסרטונים; ראיות לכך שברשות המערער נתפס כבר בעבר kali תקיפה מסווג דומה לזה שנעשה בו שימוש במסגרת התקיפה; התנהגותו של המערער לפני התקיפה ולאחריה, לרבות עזיבתו את העיר קריית שמונה למשך 13 ימים שלאחר התקיפה ללא שניתן לכך הסבר מניח את הדעת - התנהגות ממנה למד בית המשפט המחויזי כי המערער תכנן את צעדיו היטב ובחר לטשטש את עקבותיו, מתוך מגמה ברורה להרחק את עצמו מעשה התקיפה; וכן התנהגותו של המערער לאורך ההליך המשפטי, ובכלל זאת התחמקותו ממantan תשיבות ענייניות לשאלות או סתיות שהתגלו בין גרסאותיו השונות, עד כדי הותרת הרושם כי גרסתו אינה אמתית וכי אין לסתה בה אמון.

בתוך כך, בית המשפט המחויזי הפנה אף לעדותה של עובדת המעבדה לראייה דיגיטלית במחלקת זהוי פלילי במשטרה (להלן: עובדת המז"פ), אשר חיוותה דעתה כי אפשר שהמערער הוא האדם שמצוין בקובצת הסרטונים השנייה. יעור כי עובדת המז"פ ציינה שアイcotת התמונה הסרטונית אינה גבוהה, וכי יש בכך כדי להשפיע על רמת ודאות הזהוי על-ידה. ואולם, עובדת המז"פ הדגישה כי בשונה מסוג הבדיקה שהיא ביצעה (שיטת זהוי מורפולוגית-צורנית), אדם שמכיר את הדמות הסרטונית זהה אותה גם אם איcotת התמונה נמוכה (שיטת זהוי הוליסטית). בית המשפט המחויזי העיר בהקשר זה כי אכן, די במבט חטוף הסרטונים כדי להבחן שמדובר באישיות תמונה יהודיה, ואולם, נקבע כי בהתאם לדברי עובדת המז"פ, אין ברמת ודאות הזהוי שבוצע על-ידה כדי להשפיע על זהוי המערער על-ידי אנשים אחרים.

כן ציינה עדות פסק של רשות הcinemat (להלן: הפקח), אשר זהה התאמה בין סוג רובה הדיג הנראית בideo של המערער הסרטונים ובין ח' הקלשן שהוזכר מפניו של הקרבן. בית המשפט המחויזי העיר כי אף שהפקח אינו בעל הכשרה או השכלה מקדימות בתחום רובי הדיג, ניסינו הרוב בתחום פיקוח הדיג במשך כ-11 שנים, הכלל, בין היתר, חקירת עשרות מקרים דוג לא חוקיים שבהם נעשה שימוש ברובי דיג, מדבר بعد עצמו ומעד על ידיעתו המקדימות בתחום זה.

6. בשלב השני של המבחן התלת-שלבי לבחינת הריאות הנסיבותיות, בוחן בית המשפט המחויזי את מאגר הריאות הנסיבותיות שהוצעו לפניו, וקבע כי השתלבות הריאות זו בזו, מובילה למסקנה משפטית "אחד ויחידה" לפיה המערער אחסם בביצוע העבירה המזוהה לו.

7. בשלב השלישי, קבע בית המשפט המחויזי כי המערער לא השכיל לספק גרסה ממשית מתקבלת על הדעת

שים בה כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמו, כמונה לצבר הראיות הנסיבות העומד לחובתו, וכי צבר זה אינו משאיר מקום אף לתזה מזקה חלופית שהמעערר לא טען לה בעצמו. בתוך כך, נדחתה טענת המערר כי אין לקשור בין ובין התקיפה בשל כך שאון תיעוד ושיר, באמצעות סרטון או עדות, של התקיפה עצמה. זאת, כך נקבע, מאחר שאין בהיעדרו של תיעוד כאמור כדי להעלות ספק סביר בדבר המסקנה המפלילה העומדת נגד המערר, שהיא, כאמור, המסקנה ההגונית האחת והיחידה הנובעת משזרתן של הראיות המפלילות נגדו. בנסיבות אלה, נקבע כי הכוח מעלה לכל ספק סביר שהמעערר הוא שירה חז קלשון לעבר הקרבן ופגע בפנוי.

8. בהמשך לכך, ובשים לב לחשיבות הפגיעה בפנוי של הקרבן, אשר גרמה לו לנזקים כבדים ביותר, נקבע כי התקיימו יסודותיה העובדיים של עבירות חבלה בכוונה חמירה. בתוך כך, נקבע כי נסיבות שבן נאשם יותר מביתו מצד בכל מסוכן ועצמתי קרובה דג שמחובר אליו חז קלשון, מגיע למקום הימצאות הקרבן, וורה לעבר פניו, מעידות כי הוא התקoon לחבול בקרבן חבלה חמירה, ולמצער להטיל בו מום, כך שמתמלא גם היסוד הנפשי של עבירה זו.

9. נוכח כל האמור, הרשי בית המשפט המחויז את המערר ביצוע עבירה של חבלה בכוונה חמירה.

עיקרי גזר הדין

10. בוגזר דיןנו תיאר בית המשפט המחויז את הפגיעה הקשה של מעשי המערר בערכיהם המוגנים של שלמות הגוף והבטיחון האישי של הקרבן, כמו גם בערכיהם המוגנים שעוניים בהגנה על שלום הציבור ובטוחונו, הגנה על חי אדם ושמירת הסדר הציבורי. עוד צוין, בין היתר, כי אין להקל ראש בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה בענייננו, ובתוך כך ביצוע העבירה באמצעות רובה DIG; התכוון שקדם למבצע העבירה, כפי שהוא נלמד מעובדות כתב האישום, לרבות הצדידות המערער ברובה DIG מבזע מועד; הסכנה המשמשת שמעשי המערר גרמו לקרבן ולאנשים נוספים נוספים שנכחו בבית העסק, וכן הפגיעה בקרבן בפועל; וכן ביצוע העבירה לאור ים ובתוור בית העסק – מה שمعد על עזות מצח וחוסר יראת המערער מפני החוק. נוכח כל האמור, ובהתחשב במידיניות הענישה הנוגגת, קבע בית המשפט המחויז מתחם ענישה הנע בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל.

11. בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה, ציין בית המשפט המחויז כי למעערר 27 הרשעות קודמות, בתחום האלימות, הרכוש, הסמים ובחומרים נוספים, שבגינן הוא נידון ללא פchorות מ-15 עונשי מאסר בפועל, כאשר האror שבhem ב-72 חודשים. עברו הפלילי של המערר וכן נסיבות העבירה דן, כך נקבע, מעידים בלבד עדים כי המערר אינו ביכול באמצעות אלימים לשם פתרון סכסוכים שהוא נוטל חלק בהם. בתוך כך, צוין כי אין להתעלם גם מכך שהמעערר לא נטל אחריות על מעשיו, הכחיש את המיחס לו וניהל את התקיך עד תום, תוך שהוא מוסר גרסאות בדים מלאות סתרות ופרכות, מנסה לחמק ממתן תשובה עניינית לשאלות שנשאל, ואף שב ומפרט את סנגוריו באופן שגורם להעודה חוזרת ונשנית של עדים.

12. נוכח כל האמור, נגזרו על המערר 8.5 שנות מאסר בפועל. כן הופעל מאסר על תנאי בגין 12 חודשים שהוטל על המערר במסגרת הרשעה קודמת, אשר ירצה במצבו לעונש שנגזר בתיק דן. בנוסף, גזר בית המשפט המחויז

על המערער 12 חודשים מאסר על תנאי לבן עבור במשך שלוש שנים עבירה של חבלה בכונה מחרירה או כל עבירה אלימות מסוג פשוט.

הערעור דין נסוב, כאמור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

הערעור

13. אשר להכרעת הדין, טוען, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחויזי כאשר זיהה את המערער כמי שביצע את התקיפה, שכן לטענתו הוא לא נכח במקום בשעת התקיפה, מה גם אין ראייה ישירה המתעדת את מעשה התקיפה ומילא את ביצועו על-ידי המערער. כמו כן, טוען כי אין בריאות הנسبיתות שהוגשו לבית המשפט המחויזי כדי ללמד על זהות המערער כמבצע העבירה. המערער מאשר אמם כי דמותו היא שמתועדת בקבוצת הסרטונים הראשונה, אך מכחיש כי הדמות הנכפית בקבוצת הסרטונים השנייה, הינה דמותו שלו, וטען כי אף בבית המשפט המחויזי ציין כי הסרטונים הם באיכות נמוכה, מה שמלמד כי הם אינםאפשרים את זהותיו. טוען עוד כי אף אם נניח כי הדמות השנייה במלוקת היא אכן דמותו של המערער, הרי שמלצט מל לעל לכך ספק סביר כי הוא אחז ברובה דיבג מן הסוג שבו התרחש הירוי בקרבן, או כי הרובה הכספי שהמערער אחז זה שבאמצעותו בוצע הירוי האמור. כן טוען כי אין לקבל את עדות הפקח בהקשר זה, שהוא אינו מומחה בתחום הנדוז; וכי רובה הדיבג מעולם לא נתפס. כן טוען כי בית המשפט המחויזי שגה, מטעמים שונים, בכך שבסיס את קביעת זהותו גם על הראיות הנוספות.

עוד טוען המערער כי אין בין הקרבן כל יריבות או סכסוך, ומשכך אין בנסיבות מנייע לאירוע התקיפה. טוען עוד כי נסיבות המקורה דין, אין אפשרות לקבוע מעלה לכל ספק סביר כי המערער ידע כי יש בכוונו של רובה הדיבג לגרום לחבלה מחרירה, וכי לפיכך יש ספק סביר בדבר קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לביטוס העבירה שבאה הורשע. לפיכך, טוען כי ככל הפחות, היה מקום להמיר את סעיף האישום לסעיף אחר, דוגמת חבלה ופצעה בנסיבות מחרירות לפי סעיפים 335(א) ו-333 לחוק העונשין.

14. אשר לגזר דין, טוען המערער כי בית המשפט המחויזי קבע מתחם ענישה בלתי מידתי, אשר הולם את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשק חמץ, אך אינו הולם תקיפה באמצעות רובה דיבג. חלף זאת, טוען כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין עומד על 2-4 שנות מאסר בפועל. כמו כן, טוען כי בית המשפט המחויזי שגה בכך שהוא התעלם מניסיבותו האישיות הקשות והמורכבות של המערער, לרבות גילו; מצבו הבריאות; העובדה שהוא חי ברגעו ללא כל סיוע מצד גורם כלשהו; ותנאי המעצר הקשים בהם הוא נתון, לטענתו, במשך כשתנויות. כן טוען כי בית המשפט המחויזי התעלם אף מהסתממו של המערער לקיים הליך מקדמי בתיק אשר במסגרתו נערךו 4 ישיבות גישור.

15. מנגד, המשיבה סומכת ידיה על הכרעת דין של בית המשפט המחויזי, וטענת, בין היתר, כי זהה המערער כדמות המופיע בסרטונים, ומילא כמבצע העבירה, נעשה על בסיס צבר ראיות שונות, ובهن התרשומות בלתי אמצעית של בית המשפט המחויזי אשר צפה בסרטונים וזיהה בהם את המערער כאמור. טוען עוד כי משהמערער אינו חולק על זהותו כדמות שנראית בקבוצת הסרטונים הראשונה, הרי שמתהדקת ומתחזקת אף יותר מסקנת בית המשפט המחויזי

לפיה הדמות הנראית ב��בוצת הרטונום השנייה, ואשר לבושה באותם פרטיו לבוש, הינה דמותו של המערער. כן Natürlich כי קביעת בית המשפט המחויז לפיה הדמות הנראית בסרטונום נשאת את רובה הדיג שבאמצעותו בוצעה התקיפה, מבוססת בכך שדבר על התרשומות מהרטונום וمعدات הפקח, אשר יש לקבללה לאור ניסינו רב הימים של הפקח בתחום. אשר למניע לביצוע העבירה, Natürlich כי המערער עצמו טוען בחקירתו שקיים סכסוך בין בין הקרבן, ואף בטיעונים לעונש הוא טוען לפני בית המשפט המחויז כי "הבא להורג השכם להורג".

16. המשיבה טוענת עוד כי אין מקום להתיARB בגזר דין של בית המשפט המחויז, וזאת, בין היתר, מפני שהמתهم הענישה שנקבע מתישב עם מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות חמורות מעין זו שעבר המערער. ציין עוד כי אף בחינת הפסיכיקה ביחס לעבירות נשך קר, מביאה למסקנה כי עונשו של המערער הוא על הצד המקל. בנוסף, Natürlich כי העונש שהושת על המערער מוקם אך באמצעות הענישה שנקבע, חרף עבורי הפלילי המכוביד ואף שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו.

דין והכרעה

17. למקרה הוודעת הערעור ועיקרי הטיעון שהגישו הצדדים, למשמעות הטענות בדיון שנערך לפנינו, וכן לאחר צפיה בסרטוני מצלמות האבטחה, באתי לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות - על שני ראשי, כפי שיבואר להלן.

הערעור על הכרעת הדיון

18. הלכה למעשה, הערעור דין נסוב בעיקרו על זהותו של המערער כimbus העבירה, ובתור קר, על זהותו בתור הדמות הנראית בסרטוני מצלמות האבטחה שבמחלוקת. לא אחת נפסק כי אף שנדרש מבית המשפט לנוהג זהירות יתרה בעשותו כן, רשאי הוא לסמוך על מראה עניין ועל התרשומות מרראהו של נאשם לשם זהותו, וזאת, בין היתר, מתוך השווה לראיה חפצית כלשהי כגון תמונה, סרט וידאו או הקלטה קול". בתור קר, נקבע כי "כל עוד לא מדובר בתרשומות הדורשת מומחיות - אין לכך כל פסול" (ראו: ע"פ 4204/07 סוויטה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.10.2008); וראו גם: ע"פ 6244/12 סבעונה נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (11.11.2015); ע"פ 7679/14 (15.8.2016); ע"פ 3162/17 זי'צבר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (5.9.2018)).

בunningנו, המערער אישר כי הדמות המופיעה בסרטוני מצלמות האבטחה מביתו ומבית העסק הסמורלבית העסק שבו בוצעה התקיפה, המהווים את קבוצת הרטונום הראשונה, ואשר צולמו בסמוך לצילומי יתר הרטונום, הינה דמותו שלו. מציד בידעה זו, ניגש בית המשפט המחויז לבחון אם ניתן לזהות דמות זו, על מאפייניה החיצוניים השונים, עם הדמות הנראית בסרטוני מצלמות האבטחה בבית העסק ובבית המגורים הסמור, המהווים את קבוצת הרטונום השנייה. לאחר בחינת הרטונום האמורים, קבע בית המשפט המחויז כי ניתן לזהות "מעל לכל ספק" את דמותו של המערער בסרטוני מצלמות בית המגורים הסמור, לבוש באותו הבגדים שאوتם לבש כאשר יצא מביתו, הולך ומחזק בידו קופץן בצד ימין ודבר מה בצד ימין, וכי שתי דקotas לאחר מכן, ניתן לראותו רץ בכיוון ההפור, עתה

לבוש בקפוץין ועוטה את כובען על ראשו.

אשר לשפטון מצלמת בית העסק, קבוע בבית המשפט המחויזי כי הדמות שנראית בו מגילה ומסתוררת לפניו הכניסה לסמלה לבית העסק, מחזיקה בידה בגדי שחור הדומה לקפוץין ולבושה בלבד זהה שהמערער תועד בו בשרטונים הקודמים. לאחר מכן, כר נקבע, נראה הדמות מבצעת פעולה הדומה לפעולות לbijst בגדי, יצאת ממקום המסתור אל תוך הסמלה, עתה לבושה בקפוץין שחור, עוטה את כובען של הקפוץין על ראשה ואוחזת בידה רובה DIG עם קת בצבע צהוב. בית המשפט המחויזי אף ציין כי בשלב מסוים של השפטון "ניתן לראות בברור כי הדבר בדבר בנאים" (הדגשה הוספה, וכו'). לבסוף, תואר כי מעט לאחר מכן הדמות נראה שבה על עקבותיה בሪזה, מחזיקה בידה הימנית את רובה DIG אשר נראה כי רצואה או חוט כלשהם השתחררו ממנו. כל ההתרשויות הללו הביאו את בית המשפט המחויזי לקבוע כי לאחר נקיטת "כל זהירות המתבקש ... ניתן לקבוע בנקל, ולא כל מאץ מיוחד כי הדמות שבסרטוני מצלמות האבטחה, היא דמותו של הנאשם" (הדגשות הוספו, וכו').

הנה כי כן, בית המשפט המוחזק בבחן את הסרטונים, וזאת בעיקרו של דבר, בדרך של השוואת דמותו בין דמותו המזויה של המערער בקבוצת הסרטונים הראשונה, ובין הדמות המופיעה בקבוצת הסרטונים השנייה, וקבע נחרצות, לאור השוואת דמותו הנראית בכלם היא דמותו של המערער. לא מספר סמלים חיוניים של הדמויות שבסרטונים, כי הדמות הנראית בכלם היא דמותו של המערער. מצאתי טעם להתערב בקביעה זו, הנשענת על התרשםותו היישירה של בית המשפט המוחזק מהסרטונים, ולמעשה די ברור כדי לסתום את הגולל על טענת המערער בשאלת זהותו בקבוצת הסרטונים השנייה.

20. העיר עוד כי אכן, בית המשפט המחוזי העיר כי איקות הסרטונים ירודה. ואולם, לא מצאתי כי יש בכך כדי לעורר את מסקנותיו בדבר זהה המערער. הערכתו האמורה של בית המשפט המחוזי נגעה לדבריה של עובדת המז"פ, לפיה איקות התמונות בסרטונים אינה גבוהה, ויש בכך כדי להשפיע על רמת ודאות היהו באמצעות שיטת היהו שננקטה על-ידה (מורפולוגית-צורנית). ואולם, בית המשפט המחוזי המשיך ואמץ גם את החלק השני של דבריה של עובדת המז"פ בהקשר זה, וקבע כי רמת הוואדיות של זהה המערער על-ידי אנשים אחרים, שלא באמצעות שיטת היהו שננקטה על-ידי עובדת המז"פ (אלא באמצעות שיטת היהו הוליסטית) עשויה להיות טובה גם כאשר איקות התמונות נמוכה. מכל מקום, בית המשפט המחוזי קבע כאמור נחרץ כי ניתן להזות את המערער בכלל הסרטונים,DOI בדף איקותם.

למעלה מן הצורך, אצין כי אף אני צפיתי בכל הסרטונים, ולא ניתן אלא לקבוע כי הדמות המופיעה בקבוצת הסרטונים השנייה, זהה לדמות המופיעה בקבוצת הסרטונים הראשונה.

21. המערער טוען בטענה כי מכל מקום, לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הדמות הנראית בסרטונים אוחזת ברובה מן הסוג שירה בקרובן, או כי הרובה הספרטני שהוא אוחזת הוא זה שביצע את הירי בקרובן. לא מצאתי ממש אף בטענות אלה. כאמור, מלבד התרומות בית המשפט המחויזי מרובה DIG הנראת בידו של המערער בסרטון מצלמת בית העסק, כשחוות משתלשל ממנו כאשר המערער מתרכח מבית העסק בסוף הסרטון, הרי שבית המשפט המחויזי הוסיף והסתמך בהקשר זה, בין היתר, גם על חוות דעתו של הפקח, אשר מצא התאמה בין ח' הקלשון שננעצ בפניו של היריבן, ובין סוג רובה הדיג שזויה על-ידי הסרטון מצלמת בית העסק. המערער סבור כי אין לקבל את חוות דעת הפקח, בעיקרו של

דבר, מן הטעם שהוא אינו מומחה בתחום זה. ואולם, כבר נקבע כי מומחה המשפט בבית המשפט אינו מחויב להיות בהכרח בעל השכלה פורמלית בתחום הנדון, ולעתים הוא עשוי להיות אדם שרכש את השכלתו, בין היתר, בדרך של התנסות מעשית בתחום זה. נקבע עוד כי ה הכרעה בעניין מומחיותו של עד שמורה לשיקול דעתה של הערכאה הדינית, וכי "בהתדרו של שיקול אחר, רציני יותר, לא יבדק בית-המשפט לערעורים מחדש את מומחיותו של העד" (ראו: ע"פ פסקה 436/88 רביןביך נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 553, 557-556 (1989); ע"פ 11068/12 מדינת ישראל נ' סנקר, פסקה 25 (א) (12.7.2010)). בעניינו, בית המשפט המחויז קבע כי אף שהפקח אינו בעל הכרה או השכלה מקצועית בתחום רוב הדיג, ניסינו הרוב בתחום פיקוח הדיג במשך כ-11 שנים, לרבות חקירת עשרות מקרים דג לא חוקיים באמצעות רובה דיג, מעיד על ידיעתו המקצועית בתחום זה. לפיכך, נקבע כי ניתן לקבל את חוות דעת הפקח בנושא ולקבוע על פייה כי חוץ הקלשון שנגע בפניו של הקרבן מתאים לסוג רובה הדיג שבו אוחזת דמותו של המערער בסרטונים. לא ראוי להתערב בקביעותיו אלה של בית המשפט המחויז. בהמשך לכך, אצין כי אין בעצם העובדה שרובה הדיג לא נתפס כדי לשנות מהקביעה כי המערער אכן ביצע שימוש ברובה שכזה במהלך התקיפה.

22. הנה כי כן, נראה כי די בעובדה שהARB תועד במועד ובמקום שבהם בוצעה תקיפת הקרבן, וזאת כאשר הוא אוחז בכלי תקיפה לא שכיח, בלשון המטה, כרובה דיג, לרבות מנוסתו ממש מיד לאחר מכן כאשר חוט משתחרר מתוך הרובה, לצד הקביעה כי חוץ הקלשון שנגע בפניו של הקרבן גורה מרובה מסווג זה, כדי לשלול את האפשרות לקיומה של מסקנה הגיונית אחרת ממסקנת הראיות האמורה, מלבד המס肯ה שהARB הוא שביצע את מעשה התקיפה.

23. עוד ראוי לדחות את טענת המערער כי לא הוכח מעיל לכל ספק סביר כי הוא ידע כי יש בכוונו של רובה הדיג לגרום לחבלה חמירה, וכי לפיכך יש ספק סביר בדבר קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לביסוס עבירה זו, ומוטב אלמלא היה היה מועלית טענה זו. זאת, בשים לב, בין היתר, למטרתו הבורורה של רובה הדיג – לירוט חצים לשם ציד דגים ולאור כיוונו של החוץ הקלשוני לעבר ראשו של הקרבן.

24. כמו כן, לא מצאתי לקבל את טענת המערער לפיה לא הוכח מניע לביצוע העבירה, מכל מקום, כי יש בכך כדי להשפיע על הרשותו. כלל הוא כי לא קיימת חובה להתחקות אחר המניע בעת בחינת יסודותה של העבירה "שהרי קיומו או העדרו אינם מעלה ואני מוריד לעניין האחריות הפלילית" (ראו: ע"פ 869/81 שנייר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 235 (1984)). אמנם, נקבע כי במקרים בהם מתבססת התשתית הראיתית על ראיות נסיבות בלבד, עשוי היעדרו של מניע נראה-לעין לעורר ספק באשמהם של נאשם, ואולם, נקבע גם כי כל מקרה "يבחן לפי نسיבותו ולפי שיקול דעתו של בית המשפט, וכי במקרים בהם יתר הראיות הנסוביות הן מוצקות, לא יהיה בהעדר המניע כדי לערערן" (ראו: ע"פ 8948/12 נמר נ' מדינת ישראל, פסקה 50 (1.2.2016); ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (1.12.2004)). בעניינו, בית המשפט המחויז קבע כי התמלואו יסודותה העובדיות של עבירות חבלה בכונה חמירה, וזאת, בין היתר, לאחר זיהוי דמותו של המערער עומדת בסמוך לבית העסק, אוחזת רובה ציד שמתאים בסוגו לחוץ הקלשון שנגע בפניו של הקרבן, ומתרחקת ממש בritchא מעט לאחר מכן ככלול מטען הרובה.

נראה אפוא כי הכרעת בית המשפט המחויז עומדת על קרקע מוצקה, וכי אין בהיעדר מניע מבורר כדי לערער זאת. מכל מקום, ובבחינת מעלה מן הצורך, אפוא להזעמת המערער בחיקתו במשטרה מיום 28.5.2018 (ת/49, שורות 58-66), שם השיב המערער, בمعנה לשאלת האם הוא מסוכסך עם הקרבן, כי יש ביניהם סכטן אך הוא אינו

מעוניין לפרט בגין מה; וכן לטעוני המערער לעונש, שם טען, בין היתר, כי "אני לא פוגע באף אחד, אבל התורה אומרת הבא להרגך השם להורגו" וכי "מה שקרה זה קרה בין שני עבריינים" (ראו: עמוד 238, שורות 28-30 לפרקtocול). ככלומר, אף אם לא ידוע מהו המנייע הקונקרטי בנסיבות העניין, ספק רב אם יש בסיס להכחשת המערער את קיומו של מניע כלשהו, מה גם שציטוטי המערער האמורים סותרים, על פניהם, את טענתו לפנינו כי אין בין הקרבן כל יRibot או סכסוך.

25. הנה כי כן, נראה כי די במאגר הראות המפורחות לעיל, על מנת להגיע למסקנה משפטית הגיונית אחת - לפיה המערער הוא אשר תקף את הקרבן באמצעות ידי חז הקלשן בעבר פניו, ואין צורך להידרש ליתר הראות שעליהן מתבסס בית המשפט המחויז. בהיעדר ספק סביר באשר למסקנה זו, אוanza הגיונית אחרת, בדיון קבוע בית המשפט המחויז כי יש להרשייע את המערער בעבירות חבלה בכונה מחייבה.

26. לנוכח כל המקובץ, אני סבורה כי אין מקום להתערב בהכרעת דין של בית המשפט המחויז.

הערעור על גזר הדין

27. לאחר ששלמתי את טיעוני הצדדים בנדון, הגיעו לכל מסקנה כי יש לדוחות אף את הערעור על גזר הדין, מהטעמים המפורטים להלן.

28. כאמור, הלכה היא כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בעונשים שנגזו בערכאה הדינית, למעט במקרים חריגים שבהם גזר הדין לוקה בטעות מהותית או שהוא סוטה באופן קיצוני מהעהנישה הנוגגת או הרואה בנסיבות העניין (ראו: ע"פ 2104/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (20.3.2019); ע"פ 20/2019 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (31.3.2021)). המקרה שלפנינו אינו נמנה בין אותם מקרים חריגים אשר מצדיקים התערבות בגזר דין של בית המשפט המחויז.

29. תחילה, אזכיר כי לא מצאתי כי העונש שהושת על המערער חורג ממדייניות הענישה הנוגגת אף במקרים שבהם נעשה שימוש בנשק קר. כך למשל, בע"פ 8746/02 מדינת ישראל נ. חוות (22.10.2003), אליו התייחס בית המשפט המחויז בקשר דינו, והומר עונשו של מי שירה חז באדם אחר באמצעות שימוש ברובה תת-ימי ופגע בצווארו, והוועד על מאסר בפועל בן 6 שנים. צוין כי באותו מקרה, התחשב בית המשפט העליון בכך שהנאשם היה ביצוע העבירה ובנסיבות האישיות. כך, בע"פ 10861/05 גורבן נ' מדינת ישראל (29.3.2007), נגזו על נאשם שהודה ביצוע דקירה שבע שנות מאסר בפועל, ועונשים נלוויים; בע"פ 7631/05 פלוני נ' מדינת ישראל (27.11.2006), נגזו על נאשם שהודה ביצוע דקירה תשע שנות מאסר בפועל, ועונשים נלוויים; ובו"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל (12.7.2018), נגזו על נאשם שהודה ביצוע דקירה אחת עשרה וחצי שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלוויים.

על כך יש להוסיף כי עונשו של המערער משקף באופן ראוי את מעשי החמורים ואת הפגיעה הקשה שהסביר לקרבן; את עברו האישי המכובד הכלול הרשעות רבות, לרבות בתחום האלימות, וכן ריצוי מאסרים; והעובדת שחרף

מاسر על תנאי תלוי ועומד נגדו, לא נרתע המערער מלשוב לסתורו. אף מטעמים אלו, אין מוצאת להתערב בעונש שנקבע על ידי בית המשפט המחויז.

30. אוסיף עוד כי המערער ציין בפנינו נסיבות אישיות אשר לשיטתו מצדיקות להקל בעונשו, ואולם, לא מצאתי כי יש בהחלטה כדי להצדיק התערבות בגזר הדין, וזאת בשים לב לכל האמור לעיל.

31. התוצאה מכל האמור היא כי אין מקום להתערב בגזר דיןו של בית המשפט המחויז.

32. סוף דבר: אציג לחבריי לדוחות את הערעור, על שני ראשי.

שפט

השופט נ' הנדל:

אני מצטרף לחוות דעתך חברתי, וזאת לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, עיני בחומר ואף צפיתי בסרטונים.

שפט

השופט ד' מינץ:

1. אני מסכימ לפסק דין של חברתי השופט י' וילנר.

2. אף אני צפיתי בכל הסרטונים ובענין אין מקום לספק כי הדמות המופיעה בכל הסרטונים היא של המערער. כמו כן, אני בדעה כי נוכח המעשה החמור בו הורשע המערער ועברו הפלילי המכוביד ביותר, בית המשפט המחויז בא לקראת המערער כברת דרך ממשמעותית והשית עליו עונש די מקל בנסיבות העניין.

לפיכך, כפי שהצביעה חברתי, דין הערעור להידחות על שני ראשי.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' וילנר.

ניתן היום, כ' באב התשפ"א (29.7.2021).

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

